

къ ми и мя затваряхъ въ дома, а азъ плачехъ често като луда; но и туй мъчение по нѣкогажъ прѣписвахъ Богу; защото знаехъ добръ, че ако бѣхъ невинна за писмото си, бѣхъ повинна за друго нѣщо, което незнаеше майка ми, и ако бы го знаела, щеше да мя накаже. Вълкано, вый не казахте исторіѣтъ си, но вече е много късно, нека ъж оставимъ за другъ пѣтъ.

СЕДМНАЕСЕТЫЙ РАЗГОВОРЪ.

День петнаесетый.

УЧИТЕЛКА.

Обрѣкохъ ся на Вълкана да почнемъ отъ нейнѣтъ исторіѣ. Нека прочее ъж чуемъ, ако обычате.

ВЪЛКАНА.

Имаше единъ царъ на име Валакъ, който царуваше на Моавитытѣ. Този царъ, като ся научи, че Израйльтянатъ бѣхъ избили сичкытѣ народы, които имъ противостоехъ на прѣминваніето, много ся уплаши и прати да повыка единъ пророкъ на име Валаамъ, та да ги прокълне. Когато Валаамъ идеше по пѣтя, Божіи ангелъ му прѣпрѣчи пѣтя. Валаамъ не виждаше ангела, но ослицата на коѣто яздеше го виждаше, и ся боеше отъ меча, когото ангелътъ дръжеше въ рѣкѣтъ си. Валаамъ біеше ослицѣтъ за да върви напѣдъ, но бѣдното туй животно лѣгна на земъ, а Господарътъ му ся толко разгнѣва, щото го